

[Aksel Larsen.]

afgive en dyrtidsportion uden at kunne stille indgreb også mod ikke-lønmodtageres indkomster i udsigt, og hvordan han led-sagede sin anmodning med truslen om, at ellers skulle man få den finanspolitiske strammings-kærlighed at føle i form af højere moms. For nylig har han over for LO-ledel-sens forslag om at lade momsforhøjelsen bortfalde stillet i udsigt, at dette kunne måske lade sig gøre, hvis lønmodtagerne ville være beskedne — og det vil han åben-bart have garanti for — under overenskomst-forhandlingerne. Principielt var det det samme, som han forsøgte i februar, denne gang blot med en gulerod i stedet for en pisk.

Jeg tror dog, regeringen må forsøge at indstille sig på, at hvis den vil tale ind-komstpolitik med lønmodtagerne, så må den fremlægge sin plan for den økonomiske poli-tik og kunne garantere, at alle på lige fod kommer til at afstemme kravene til ind-tægtsstigning med landets økonomi. Jeg synes, at Dansk Toldtidende for oktober måned rammer syvtommersømmet på hove-det, når det skriver — jeg citerer —:

„Vi må imidlertid kræve, at regeringen overbeviser os om det nødvendige i en re-gulering af indkomstdannelserne. For vi må indrømme, at vi ikke ganske forstår, at lønningerne i Danmark skulle bringe vor konkurrenceevne i en overhængende fare, når vi ved, at lønniveauet i Sverige ligger omkring 20 pct. højere, uden at dette tilsyneladende svækker svensk kon-kurrenceevne. Vi må også kræve, at for-handlingerne om en indkomstpolitik sker på regeringens initiativ og på regerings-plan, og at organisationerne til almindelig drøftelse får forelagt planer og forslag.“

Ja men noget sådant stillede statsministe-ren jo ikke i udsigt i sin tale. Nej, han talte om, at såvel det private som det offentlige arbejdsmarked skal anlægge indkomstpoliti-ske synspunkter, at regeringen nok vil gøre noget, f. eks. en vis kontrol med udviklingen i priser og avancer, men at det ansvar, der i vor samfundsstruktur er placeret uden for lovgivningsmagten, er et selvstændigt an-svar, som man ikke bør vente begrænset ved indgreb fra regeringens side. Ja, det var statsministerens ord, jeg gentog. Hvis lønmodtagerne på sådanne regeringspræ-

misser giver afkald, så kommer de højst sandsynligt til at sidde med sorteper, når regeringen derpå lader syv være lige og lader erhvervsdrivende og andre ikke-løn-modtagere om, hvordan de vil fortolke deres „selvstændige ansvar“. At dette ansvar hid-til har været placeret uden for lovgivnings-magten, siger jo ikke, at det skal det ved-blive at være. I den givne situation er det regeringen, der har udspillet, og den bør tage initiativet, komme med sin plan, hvis den har en sådan, og ellers skaffe sig en. Vi skal gerne hjælpe til, ihukommende stats-ministerens ønske om samarbejde.

Hvad den internationale situation og det udenrigspolitiske afsnit af statsministerens tale angår, vil jeg begrænse mig til nogle be-mærkninger. Der er indtrådt en skærpet international situation efter de russiske og andre troppers besættelse af Czekoslovakiet, som i enhver henseende strider mod folke-retten, mod sovjetledernes egne højtidelige forsikringer om aldrig at ville antaste noget lands selvstændighed eller noget folks ret til selv at ordne egne anliggender og selv at bestemme sit samfundssystem såvel som mod det forslag til definition af fordømmelig aggression, som Sovjetunionens regering forelagde i De Forenede Nationer i august 1953. Den første begrundelse: at Czekoslova-kiets regering selv havde bedt om landets militære besættelse, er jo for længst forladt af dens opfindere, men de eftersynkroni-serede begrundelser er ikke et hår bedre. Aggressionen kan ikke undskyldes eller ret-færdiggøres; den var et overgreb.

Indmarchen i Czekoslovakiet var intet bevis på socialismens fallit. Den var tvært-imod antisocialistisk dels i sit princip, dels fordi den bl. a. havde til formål at bremse eller hindre den i Czekoslovakiet begyndte udvikling henimod socialisme, hvortil uad-skilleligt hører demokrati. Den bliver endnu mindre socialistisk, fordi den åbenbart også havde som et af sine formål at holde ten-denser i virkelig socialistisk retning i andre af Warszawapagteens lande nede.

Tilføjes må det, at ligesom Sovjetunionens ledere ved deres aggression mod Czekoslo-vakiet har berøvet sig selv enhver moralsk ret til at anklage imperialistiske magter for deres forbrøderiske handlinger mod andre lande, så savner Amerika's Forenede Staters regering på baggrund af den blodige krig